

Kuruntokai - Historical Records in Kurinji Thinai Poems

¹ P. Ramar, ² Dr. M. Arunachalam,

¹ PhD Research Scholar (Full Time) BDU2210632779774, Department of Tamil Studies, Thanthai Periyar Government Arts and Science College (Autonomous), (Affiliated to Bharathidasan University), Tiruchirappalli-23, Tamil Nadu, India.

² Associate Professor of Tamil, Department of Tamil Studies, Thanthai Periyar Government Arts and Science College (Autonomous), (Affiliated to Bharathidasan University), Tiruchirappalli-23, Tamil Nadu, India.

Abstract: This article, 'Kuruntokai - Historical Records in Kurinji Thinai Poems,' explores the historical information embedded in the Kurinji Thinai poems found in Kuruntokai, a Sangam literature work. Specifically, it explains with evidence how historical highlights such as the Kosar clan, the migration of the Vadugars, the Malaiyan king, and the heroic history of Valvil Ori are recorded in the Kuruntokai poems. This article also examines how Kuruntokai poems, which illustrate the social, political, and geographical conditions of that period, can be useful to historical researchers. Furthermore, it extensively discusses the war strategies, trade relations, and cultural values known through these poems.

Key Words: Reason for the Name Kurinji Thinai - Naloorkosar - History of Vadugars - Notes on Malaiyaman Tirumudikkari - Valvil Ori - Nerivayil - Speciality of Uraiyur

குறுந்தொகை - குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களில் வரலாற்றுப் பதிவுகள்

¹ பி. ராமர், ² முனைவர் மு. அருணாசலம்,

¹ முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், BDU2210632779774, தமிழாய்வுத்துறை, தந்தை பெரியார் அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), (பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைவு பெற்றது),

திருச்சிராப்பள்ளி-23, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

² இணைப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை, தந்தை பெரியார் அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), (பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைவு பெற்றது), திருச்சிராப்பள்ளி-23, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Abstract: 'குறுந்தொகை குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களில் வரலாற்றுப் பதிவுகள்' எனும் இக்கட்டுரை, சங்க இலக்கியமான குறுந்தொகையில் இடம்பெற்றுள்ள குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களில் பொதிந்துள்ள வரலாற்றுத் தகவல்களை ஆராய்கிறது. குறிப்பாக, கோசர் குடியினர், வடுகர்களின் இடம்பெயர்வு, மலையன் மன்னன், வல்வில் ஓரியின் வீர வரலாறு போன்ற வரலாற்றுச் சிறப்புகள் குறுந்தொகைப் பாடல்களில் எவ்வாறு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன என்பதை சான்றுகளுடன் விளக்குகிறது. அக்காலகட்டத்தின் சமூக, அரசியல் மற்றும் புவியியல் நிலைகளை எடுத்துக்காட்டும் குறுந்தொகைப் பாடல்கள், வரலாற்று ஆய்வாளர்களுக்கு எவ்வாறு பயன்படும் என்பதையும் இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது. மேலும், இப்பாடல்கள் வாயிலாக அறியப்படும் போர்முறைகள், வணிகத் தொடர்புகள், மற்றும் பண்பாட்டு விழுமியங்கள் பற்றியும் விரிவாக அலசுகிறது.

குறிப்பு சொற்கள்: குறிஞ்சித்திணைப் பெயர்க்காரணம் - நாலூர்க்கோசர் - வடுகர் வரலாறு - மலையமான் திருமுடிக்காரியின் குறிப்புகள் - வல்வில் ஓரி - நேரிவாயில் - உறையூர் சிறப்பு..

முன்னுரை:

சங்க இலக்கியங்கள் தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் இலக்கியங்களாகப் போற்றப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தின் தொகுப்புகளாக எட்டுத் தொகையும், அடியளவாற் நீண்ட பத்துப்பாட்டும் அமைகின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் பொருண்மை அடிப்படையில் அகம், புறம் என்று இரண்டாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. அகமரபில் காதல் வாழ்வும், புறமரபில் வீரமும், கொடையும் அதிகம் பாடுபொருளாகப் பதிவாகி உள்ளன. அகக்கவிதைகளில் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் உவமைகள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இவ்வகையில் அகநானூற்றுப் பாடல்களில் இருநூற்று ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட வரலாற்றுப் பதிவுகள் இருப்பதாக, கலாநிதி க. கைலாசபதி தெரிவிக்கின்றார்.

சங்க இலக்கிய அகநூலான குறுந்தொகை கடவுள் வாழ்த்தோடு 401 பாடல்களைக் கொண்டது. குறிஞ்சியில் தொடங்கி நெய்தலில் முடியும் குறுந்தொகைப் பாடல்கள் அகவற்பாவில் பாடப்பட்டுள்ளது. இதைத் தொகுப்பித்தோர் பெயர் சுட்டப்படவில்லை. அகத்தில் புறச்செய்திகள் கருப்பொருளின், உரிப்பொருளின் சூழலுக்கு ஏற்றவாறும் இடம் பெறும் என்பதற்கேற்பக் குறுந்தொகையில் வரலாற்றுப் பதிவுகள் இடம் பெறுகின்றன. **'குறுந்தொகை குறிஞ்சித் திணைப்பாடல்களில் வரலாற்றுப் பதிவுகள்'** என்னுந் தலைப்பில் இக்கட்டுரையின் ஆய்வு அமைந்திருக்கின்றது.

குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களில் வரலாற்றுப் பதிவுகள்

குறிஞ்சி மலையும் மலை சார்ந்த பகுதியாகும். குறிஞ்சிப் பூவின் பெயரால் இத்தகு மலைப்பகுதி பெயரிட்டு அழைக்கப்பட்ட காரணத்தைத் தனிநாயகம் அடிகள் கீழ்வருமாறு சுட்டுகின்றார்.

“குறிஞ்சி என்பது ஒரு பூவின் (Strobilanthus Kunthianus) பெயர். மலை நிலத்திற்குரிய தாவரங்களில் முக்கியமானது குறிஞ்சி. அது பன்னிரண்டு வருடத்திற்கு ஒருமுறைதான் பூக்கக் கூடியது. மலைப் பகுதிகளில் மட்டுமே காணப்படுவதாலும், ஆண்டிற்கு ஒருமுறையும் இல்லாமல் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மட்டுமே பூப்பதாலும், கொத்துக் கொத்தாக அடர்த்தியான அந்தப் பூக்களின் குலைகள் இலட்சக்கணக்கில் காற்றில் அசைந்தாடி மலைப்பகுதி முழுவதையுமே மைல்கள் கணக்கில் ஒரு பெரிய பூந்தோட்டமாக மாற்றி விடுவதாலும், அந்தப் பகுதிக் கே சிறப்புப் பண்புள்ளதாகக் காணப்படும். இத்தகைய பூவின் பெயரால் மலைப்பகுதிகளை அழைத்ததில் வியப்பில்லை”¹

என்னும் கூற்று குறிஞ்சியின் பெயர்க் காரணத்தை நிறுவிடும். தொல்காப்பியர் கருத்துப்படி இது ‘மைவரை உலகமாகக்’ கூறப்படுகின்றது. குறிஞ்சி மலைப்பகுதிக்குரிய தெய்வமாக ‘சேயோன்’ அமைகின்றான். இதற்குரிய பொழுதுகளாகக் கூதிர், பனி எதிர் பருவம், யாமம் கூறப்படுகின்றன. களவுக் காதலுக்குரிய பொழுதாக யாமம் (இரவின் நடுப்பகுதி) விளங்குவதால் இதன் உரிப்பொருளாகப் **‘புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும்’** ஏற்றதாக அமைந்திருக்கின்றது.

குறிஞ்சித்திணைக்குரிய உணவாக திணை, ஐவனம் வெதிர் நெல்லும், விலங்குகளாக யானை, புலி, பன்றி, கரடியும், பறவைகளாக மயில், கிளியும், ஊர்வன உயிரியாக பாம்பும் சொல்லப்படுகின்றன. இந்நிலத்திற்குரிய மரங்களாக வேங்கை, கோங்கு உரைக்கப்படுகின்றது. பறையாக வெறியாட்டுப் பறையும், தொண்டகப்பறையும், தொழிலாகத் தேனெடுத்தலும், பண்ணாகக் குறிஞ்சிப் பண்ணும், மலர்களாக வேங்கை, காந்தள், குறிஞ்சியும், நீராக சுனைநீர், அருவி நீர் ஆகியவையும் சுட்டப்படுகின்றன. குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் தொல்காப்பியரால் மேற்சுட்டியவாறு எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களில் அமையப் பெற்றுள்ள வரலாற்றுப் பதிவுகள் ஆராயப்படுகின்றன.

நாலூர்க்கோசர்

கோசர்கள் மோரியருடைய படையில் தூசிப்படைவீரர்களாக அமைந்தனர். தூசி படையென்பது முன் கள படையினரைக் குறித்திடும். பாண்டிய வேந்தர்களிடம் மறப்படை மறவர்களாக விளங்கினர். சேர நாட்டிலும், சோழ நாட்டிலும் கோசர்களின் வாழ்விடங்கள் கூறப்படவில்லை. கோசர்கள் பற்றி நூல் எழுதிய இராகவ ஐயங்கார்,

“பிரம்மதேவன் வழிவந்த குசமுனிவன் மக்களான குசாம்பர், குசநாபன், ஆதூர்த்தன், வசு என்று நால்வரும் கௌசாம்பி முதலிய நான்கு பெரு நகரங்களை நிறுவி வாழ்ந்தனர் என்றும், அவர்களில் வழி வந்தவர்கள் இக்கோசர் என்றும், நான்கு ஊர்களில் நிலைகொண்டு வாழ்ந்ததைப் பற்றி இவர்கள் நாலூர்க்கோசர் எனக் கூறப் பெற்றனர் என்றும் கூறுவார். கௌசாம்பி நாட்டைப் பிறகு வத்சன் என்ற வேந்தன் ஆண்டனன். வத்சகோசர் என்பது இளங்கோசர் என்று தமிழர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது என்றும் கூறுவார்” (தமிழ்நாட்டு வரலாறு, சங்ககால அரசியல், ப.413)

ஆனால், சேரமன்னர் வரலாற்றை எழுதிய ஓளவை சு. துரைசாமி பிள்ளை இதனை மறுக்கின்றார். “அவர்கள் வடநாட்டவரும் அல்லர், தமிழ் இனத்தவரும் அல்லர் என்று முடிவு செய்துள்ளார். சங்ககாலத்திற்கு முன்னும் பின்னும் மேலைக் கடற்கரைப் பகுதிக்கு யவனர் பலர் குடியேறி இருந்தனர். பின்னர் சோகைரும் மேலை நாட்டவரும் வந்தனர். இவ்விதம் வந்தோருள் பாபிலோனியா நாட்டினின்றும் வந்து தமிழ்நாட்டில் குடியேறியவர்கள் இக்கோசர்கள்” (தமிழ்நாட்டு வரலாறு, சங்ககால அரசியல், பக்.413-414) என்று உரைப்பார். மேலும், டைகரிஸ் நதிக்கு கிழக்கில் சகராசு மலைப்பகுதியில் வாழ்ந்த பழங்குடிகளுக்குக் கோசர் என்பது பெயர். வில்வேட்டத்தில் சிறந்தவர்களான இவர்கள் இரானியருடன் கலப்புற்றதால் கிரேக்கர்கள் இவர்களை ‘கிசியா’ என்று அழைத்தனர். இவர்களது தலைநகர் ‘சூசா’ என்பதாகும். இதன் பொருள் அவர்கள் மொழியில் நான்கு ஊர்கள், நான்கு மொழிகள் என்பதாகும். துளு நாட்டின் காலநிலை, மலைவளம் பாபிலோனியா போன்று இருந்ததால் தங்கள் நாட்டிற்குத் திரும்பாமல் இங்கேயே தங்கி விட்டதாகக் கூறுகின்றார். பாபிலோனியாவில் இருந்து முதலில் வந்தோரை மூத்த கோசர் என்றும், இளையோரை இளங்கோசர் என்று தமிழ் மரபு அழைக்கின்றது என்கின்றார். கோசர்கள் பற்றிய பிள்ளையவர்களின் கருத்திற்கு சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் சான்றுகள் ஏதும் இல்லை. வேளிர் மன்னர்களுக்குப் படை வீரர்களாகப் பணியாற்றிய குறிப்பு உண்மையாகும். தமிழ்நாட்டு மன்னர்களாகிய நன்னன், பிட்டன், கொற்றன் ஆகியோரைத் தாக்கி வெற்றி பெற்றதைச் சங்கப் பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன. மோகூர் பழையனிடம் தோற்றோடி அழிவு வேலைகளைச் செய்து வாட்டாற்று போரில் எழினியைக் கொல்கின்றனர். (அகம்-90 பாடல்) அன்னி னிமிலி தந்தையின் கண்களைப் பறித்தவர்கள் இக்கோசர்களே. அழுந்தூர்வேள் திதியன் இச்செயலுக்குச் கோசர்களைப் பழிவாங்குகின்றான். (அகம். 262 பாடல்). மோரியரும், கோசரும் தமிழ் வேந்தர்களைத் துன்புறுத்தியதால் சோழன் இளஞ்சேட்சென்னி இவர்களைப் போரில் தோற்கடித்துத் துரத்தியடிக்கின்றான். மோரியர்கள், கோசர்களின் கோட்டையான செருப்பாழிக் கோட்டையினை அழித்து, ‘செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி என்றும் பெயர் பெறுகின்றான். மேலும், வடவர் தென்னாட்டின் மீது படையெடுத்து வராமல் இருந்திட கி.மு. 28இல் தமிழ் மன்னர் கூட்டணியொன்றை அமைத்திருக்கின்றான். கலிங்க மன்னன் காரவேலன் கி.மு. 163-இல் அத்திக்கும்பா கல்வெட்டில் 113 ஆண்டுகளாகத் தமிழ் மன்னர்கள் அமைத்திருந்த கூட்டணியை தகர்த்ததாகப் பொறித்து உள்ளான். இது இளஞ்சேட்சென்னி வடவர்களுக்கு எதிராக அமைத்திட்ட தமிழ் மன்னர்களின் கூட்டணியேயாகும்.

நாலூர்க் கோசர்கள் வம்ப வடுகர்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் வடபுலத்தில் இருந்து வந்து துளுநாடு, செல்லூர், நல்லூர், நியமம், வட்டாறு ஆகிய ஊர்களைத் தம் வசமாக்கிக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தனர். நாடோடி வீரக்குடியினர் வேலினை வீசிப் படைப்பயிற்சி மேற்கொள்வதில் வல்லவர்கள். கோசர்களின் வாய்மை நிலைமையினை அகநானூறு,

“வாய்மொழி நிலையுய சேண்விளங்கு நல் இசை
வளம் கெழு கோசர்” (அகநானூறு, 205)

“பல்வேற் கோசர்

**இளங்கள் கமழும் நெய்தல்அம் செறுவின்
வனங்கெழு நன்னாடு” (அகம். 113)**

என்று தெரிவிக்கின்றது. மோகூர் பழையனின் அவைக்களத்தில் இவர்கள் இடம்பெற்றிருந்தனர். இவர்கள் தங்கள் குலப்பெண்ணைக் கொன்ற நன்னனை வஞ்சம் தீர்த்த செயல் குறுந்தொகையில் பரணரால் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது. கொண்கானத்தின் தலைவன் நன்னன். பாழி இவனது பேரூராகும். நன்னன் குணங்களாலும், வீரத்தாலும் வல்லன்மை மிக்கவன். பரணர் நன்னனின் வீரத்தையும், ஈகைக் குணத்தையும் கீழ்வருமாறு புகழ்கின்றார்.

“மலர்போல் மழைக்கண் மங்கையர் கணவன்

**முனைபாழ் படுக்கும் துன்னருந் துப்பின்
இசைநுவல் வித்தின் நசையே ருழவர்க்குப்
புது நிறை வந்த புனலஞ் சாயல்
மதிமா றோரா நன்றுணர் சூழ்ச்சி
வில்நவில் தடக்கை மேவரும் பெரும்பூண்” (மலைபடுகடாம், 58-63)**

என்று அழைக்கப்படுபவன் நன்னன். இவன்,

‘தொலையா நல்லிசை உலகமொடு நிற்பப்

**பலர்புறங் கண்டவர் அருங்கலம் தரீஇப்
புலவோர்க்குச் சுரக்கும் அவ நீகை மாரியும்
இகழுநர்ப் பிணிக்கும் ஆற்றலும் புகழுநர்க்கு
அரசுமுழுது கொடுப்பினும் அமரா நோக்கமொடு
தூத்துளி பொழிந்த பொய்யாவானின்
வீயாது சுரக்குமவ நர்மகி ழிருக்கையும்
நல்லோர் குழீஇய நாநவில் அவையத்து
வல்லாராயினும் புறமறைத்துச் சென்றோரைச்
சொல்லிக் காட்டிச் சோர்வின்றி விளக்கி
நல்லிதின் இயக்கும் சுற்றத் தொழுக்கமும்
ஞாயிறன்ன வவன் வசையில் சிறப்பு” (மலைபடுகடாம், 70-85)**

என்று மாரி போன்று கொடைக்கடன் இருக்கும் பேராண்மை மிக்கவனாகப் போற்றப்படுகின்றான். இத்தகு சிறப்புமிக்க நன்னனுக்குத் தீராத பழியொன்று ஏற்பட்டதை வரலாற்று நிகழ்வாகப் பரணர் குறுந்தொகையில் பதிவு செய்திடுகின்றார். கோசர் குலத்துப் பெண் ஒருத்தி ஆற்றில் நீராடிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவ்வாற்று நீரில் பசுமாங்காய் மிதந்து வருகின்றது. அதனை எடுத்து ஆராயாமல் உண்டு விடுகின்றாள். நன்னன் தீர ஆராயாது அக்காயை உண்ட குற்றத்திற்கு ஈடாக அவளைக் கொலை செய்திட துணிந்திடுகிறான். இதையறிந்த கோசர்கள் எண்பத்தொரு யானைகளையும், அப்பெண்ணின் நிறையளவு தூய பொன்னாற் செய்த பதுமையையும் அளித்திட முன்வருகின்றனர். ஆறாத சீற்றம் கொண்ட நன்னன் தான் விரும்பிய வண்ணம் அப்பெண்ணை கொலை புரிந்திடுகின்றான். நன்னனது புகழ்வாழ்க்கையில் தீராப்பழியினை இந்நிகழ்வு ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. நன்னது காவல் மரமாக மாமரம் சுட்டப்படுகின்றது.

‘மண்ணிய சென்ற ஒள்நுதல் அரிவை

**புனறரு பசங்காய் தின்றதன் றப்பற்
எண்பத்தொன்று களிற்றொடு - அவள் நிறை
பொன்செய் பாவை கொடுப்பவும், கொள்ளான்,
பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல
வரையா நிரையத்துச் செலீஇயளோ, அன்னை!” (குறுந்தொகை, 292)**

என்று நன்னனின் கொலைத்தொழில் தீங்கு சொல்லப்படுகின்றது. அப்பெண்ணுக்கு நன்னன் செய்த தீங்கு போன்று தலைவனைச் சந்திக்க விடாமற் இற்செறிப்பு செய்திட்ட நற்றாய் நிரையமாகிய நரகத்தில் செலுத்தப்படுவாளாகுக என்று தலைவி உரைத்திடுகின்றாள். தாயின் தீமையைச் சொன்னாலும் அவளது நல்உள்ளமும் போற்றப்படுகின்றது. அது போன்று

பெண்ணுக்குத் தீமை செய்தாலும் தாய்மைத் தன்மை உடையவன் நன்னன் என்பதும் குறிப்பால் உணர்த்தப்படுகின்றது.

பெண்கொலை புரிந்த துளு நாட்டு மன்னன் நன்னனைச் கோசர்கள் பழிவாங்கிட சூழ்ச்சி செய்கின்றனர். உண்டார்க்கு நீண்ட ஆயுள் தரும் மாமரத்தின் பிஞ்சைத் தின்ற கோசர்குலப் பெண்ணிற்குக் கொலைத் தண்டனை விதித்துக் கொன்றதால் கோசர்கள் அம்மரத்தை வீழ்த்திடச் சூழ்ச்சி செய்துகின்றனர். இதனைப் பரணர்,

“மகிழ்நன் மார்பே வெய்யயால் நீ;

அழியல் வாழி தோழி! - நன்னன்

நறுமா கொன்று ஞாட்பில் போக்கிய

ஒன்றுமொழிக் கோசர் போல,

வன்கட் சூழ்ச்சியும்; வேண்டுமால் சிறிதே” (குறுந்தொகை, 73)

என்று கூறுகின்றார். தோழி களவுக்காலத்தில் பகற்குறியும், இரவுக் குறியும் வந்து நீங்கும் தலைவனை வரைதல் வேண்டி வலியுறுத்த ஊரும், ஐயரும் அறிந்ததாகக் கூறிப் பகற்குறியினையும், தாயும், தமரும் அறிந்தனர் என்று கூறி இரவுக்குறியினையும் மறுத்திகுகின்றாள். தோழியின் சூழ்ச்சி தலைவன் தலைவியை விரைந்து வன்புறை செய்திடல் வேண்டும் என்ற ஆர்வம் காரணமாக எழுந்த மறுப்பு ஆகும். நன்னனின் மாமரத்தை யானைகளால் பிணித்து வேரோடு அழித்தும், போரில் நன்னனையும் கோசர்கள் கொன்று விடுகின்றனர். இதுவே கோசர்கள் புரிந்த ‘வன்கண் சூழ்ச்சி’யாகும். இது தோழியாற் தலைவியின் களவுக்காதலுக்குத் தடைபோடப்பட்டுக் கற்புக் காதலாக மாற சூழ்ச்சி செய்யும்போது இத்தகு வரலாற்றுக் குறிப்பு பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

கோசர்கள் செய்த சூழ்ச்சி என்ன என்பதைப் பரணர் குறுந்தொகை 298- பாடலில் தெரிவிக்கின்றார். கோசர்கள் ‘அகுதை’ என்பவனிடம் அகவல் மகளிரை அனுப்புகின்றனர். அவர்களின் ஆடல், பாடலில் மகிழ்ந்த அகுதை தந்தம் மிகுந்த யானைகளையும் தேர்களையும் பரிசுப் பொருட்களாக தருகின்றான். இந்த யானைகளைக் கொண்டே நன்னனின் மாமரத்தில் பிணித்து வேரோடு சாய்த்திகுகின்றனர். இதனால், சினமுற்றுப் போர்களம் சென்ற நன்னனைக் கோசர்கள் போரில் கொன்று பழி தீர்த்துக் கொள்கின்றனர்.

‘இன்கடுங் கள்ளின் அகுதை தந்தை

வெண்கடைச் சிறுகோல் அகவன் மகளிர்

மடப்பிடிப் பரிசில் மானப்

பிறிது ஒன்று குறித்தது, அவன் நெடும் புறநிலையே” (குறுந்தொகை, 298)

மடப்பிடி பரிசில் மூலம் நன்னனின் கொலைப்பழி பரப்பப்பட்டு அவனைக் கொன்றது போல, தலைவன் தலைவியை இரந்து, மடல் ஏறி, பழியைப் பரப்பி, உயிர் தீர் நாணினைக் கொல்லக் கூடாது என்பதே இப்பாடலின் அகக்குறிப்பாகும். நன்னன் அகவல் மகளிரைப் போற்றுபவன் என்பதால் அவர்களை வாயிலாக்கிக் கோசர்கள் தம் சூழ்ச்சியை நிறைவேற்றிக் கொள்கின்றனர். இதனை அகநானூறும்,

‘நுணங்குகண் சிறுகோல் வணங்குஇறை மகளிரோடு

அகவுநர்ப் புரந்த அன்பின், கழல்தொழ

நறவு மகிழ் இருக்கை நன்னன்” (அகநானூறு, 97)

என்று தெரிவிக்கின்றது.

பரணர் நன்னனால் ஆதரிக்கப்பட்டவர். அவன் அழிந்த போது அழுது அரற்றியவர். நன்னனைச் சூழ்ச்சியாற் அழித்த கோசர்களை அன்னி மிஞிலி நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னியின் படைத்தலைவனான அழுந்தார்வேள், திதியன், குறும்பியன் ஆகியோர் உதவி வழியாக அழித்ததை எண்ணி மெய்ம் மலிந்து உவகையும் கொள்கின்றாள் இதனை அகநானூறு,

‘பாசிலை அமனற் பயறு ஆ புக்கென,

வாய்மொழித் தந்தையைக் கண்களைந்து, அருளாது

ஊர்முது கோசர் நவைத்த சிறுமையின்
கலத்தும் உண்ணாள் வாலிதும் - உடாஅள்
சினத்தின் கொண்ட படிவம் மாறாள்
மறம்கெழு தானைக் கொற்றக் குறும்பியன்
செருஇயல் நல்மான் திதியற்கு உரைத்து, அவர்
இன் உயிர் செகுப்பக் கண்டு சினம் மாறிய
அன்னி மிஞிலி போல, மெய்ம்மலிந்து

ஆனா உவகையேம் ஆயினெம்” (அகநானூறு, 262)

என்று குறிஞ்சித்திணையில் பதிவாக்கி தந்தையின் கண்களைக் களைந்திட்ட முது கோசர்களை ஓறுத்திட்ட அழிவை எடுத்துரைக்கின்றார். அன்னி மிஞிலியின் உவகை போன்று தலைவனைப் பெற்ற தலைவியின் மகிழ்வு பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

மலையமான் திருமுடிக்காரி

மலையமான் திருமுடிக்காரி மலையன் என்று அழைக்கப் பெறுபவன். விற்போரிலும், ஈகையிலும் சிறந்தவன். சேரமான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குக் கொல்லிமலைத் தலைவன் வல்வில் ஓரியைக் கொன்று தேன் கமழும் மலையினைப் பரிசாக நல்கியவன். கோவிலாரும், முள்ளூரும் இவனுக்குரிய ஊர்களாகும். வற்றாது வளம் கொழிக்கும் பெண்ணை ஆறு இவனைப் புரந்தந்து வளம் செய்தது. இதனை ‘முள்ளூர் மன்னன் கழல் தொடிக்காரி’ என்று வழங்கப் பெறுவதன் மூலம் தெளியலாம்.

“துஞ்சா முழவின் கோவற் கோமான்
நெடுந்தேர்க்காரி கொடுங்கால் முன்றுறைப்
பெண்ணையம் பேர்யாற்று நுண்ணறல் கடுக்கும்
நெறியருங் கதுப்பின் என் பேதைக்கு” (அகநானூறு, 35)

என்று குடவாயிற் கீரத்தனார் பாடல் வழியாகவும் அறியலாம். கபிலர், பரணர் முதலிய நல்லிசைச் சான்றோர்களாலும் பாடப்பெற்றவன். இவனது ஈகையும், வீரமும் நற்றிணையிலும், புறநானூற்றிலும், சிறுபாணாற்றுப்படையிலும் கூறப்படுகின்றது.

“பல்லா நெடுநிறை வில்லின் ஓய்யும்
தேர்வண் மலையன்” (நற்றிணை, 100)
“தொலையா நல்லிசை விளங்கு மலையன்
மகிழாது ஈத்த விழையணி நெடுந்தேர்
பயன்கெழு முள்ளூர் மீமிசைப்
பட்ட மாரி யுறையினும் பலவே” (புறம். 123)

என்று கபிலராலும் போற்றி உரைக்கப்படுகின்றான். சிறுபாணாற்றுப்படையில் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனாகக் கொள்ளப் பெறுபவன் மலையமான் திருமுடிக்காரி ஆவான். இவனின் கொடைச்சிறப்பினை,

“வாலுளைப் புரவியொடு வையகம் மருள
ஈர நன்மொழி இரவலர்க்கு ஈந்த
அழல்திகழ்ந்து இமைக்கும் அஞ்சவரு நெடுவேல்
கழல்தொடித் தடக்கை காரி” (சிறுபாண். 91-95)

என்று எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது.

குறுந்தொகை 198ஆம் பாடலில் கபிலர், தலைவன், தலைவியைக் கனவில் புணர்ந்தவழி அவன் மார்பில் இருந்த சந்தன மணம் அவள் உடலில் காணப்பட்டதை அறிந்த தாய் ஐயுற்று புதுமணம் குறித்து சந்தேகம் கொள்கின்றான். இப்பாடலில் தலைவனின் மார்பில் கமழும் சந்தனம் திருமுடிக்காரியின் முள்ளூர் காட்டில் விளைந்துள்ள சந்தன மரங்களின் மணத்தை நினைவுறுத்துவதாகக் கூறப்படுகின்றது.

‘அடுபோர்

எஃகு விளங்கு தடக்கை, மலையன் கானத்து

ஆரம் நாரும் மார்பினை,

வாரற்கதில்ல; வருகுவள் யாயே” (குறுந்தொகை, 198)

என்பதன் மூலம் போரை அடுகின்ற வேலினையும், அவ்வேல் விளங்குதற்குக் காரணமாகிய, பெரிய தடக்கைகளை உடைய திருமுடிக்காரியின் முள்ளூர்க் காட்டின் சந்தன மரங்களின் மணம் தலைவனின் மார்பிற்கு உவமையாக்கப்பட்டுப் போற்றப்படுகின்றது. இவனுடைய வேல் வெற்றிச் சிறப்பு முருகவேளுடன் ஒப்பிடப்படுகின்றது.

‘செவ்வேல், முள்ளூர் மன்னன், கழல் தொடிக்காரி” (அகம். 209)

என்றும் பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

குறுந்தொகை 312ஆம் பாடலில் கபிலர் தலைவியின் இயற்கை மணம் கமழும் மேனியினைக் காரியின் முள்ளூர் மலைக்காட்டின் மணத்தோடு ஒப்பிடுகின்றார். தலைவி இருவேறுபட்ட ஒழுகலாறும் கள்ளத்தன்மையும் வாய்ந்தவளாகத் தலைவனால் கூறப்படுகின்றாள். ஒருவருக்குத் துணைவலியாய் அமைந்து பிறரிடம் மாறுபாடு கொண்ட மலையமான் திருமுடிக்காரி போன்றும், முள்ளூர் காட்டின் இயற்கை மணம் பெற்றும், கங்குல் புணர்ச்சியால் களைந்த கூந்தலை மயிற்சாந்தும், எண்ணெய்யும் தடவி நம்மை முகத்தால் விரும்பாதவள் போன்றும் விளங்குவதாகத் தெரிவிக்கின்றான். தலைவியின் இரட்டை மனநிலை ஈங்கு சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

“இரண்டு அறி கள்வி நம் காதலோளே,

முரண்கொள் துப்பின் செவ்வேல் மலையன்

முள்ளூர்க் கானம் நாற வந்து

நள்ளென் கங்குல் நம் ஓரன்னள்;

கூந்தல் வேய்ந்த விரவுமலர் உதிர்த்து

சாந்து உளர் நறுங்கதுப்பு எண்ணெய் நீவி

அமரா முகத்தால் ஆகித்

தமர் ஓரன்னள், வைகறையானே” (குறுந்தொகை, 312)

என்பதன் மூலம் நன்மகளிர் உடலில் இயல்பாகவே நறுமணம் கமழும். இத்துடன் முள்ளூர்கானத்தின் சந்தன மணமும் இணைக்கப்பட்டு தலைவியின் மேனி எழில்நலம் உவமிக்கப்படுகின்றது. தலைவியின் இரண்டு அறிகளவியின் முரண் நிலைப்பாடு தெரிவிக்கப்படுகின்றது.

கொல்லிமலைத் தலைவன் வல்வில் ஓரி மலையமான் திருமுடிக்காரியால் கொல்லப்பட்டச் செயலைப் பரணர் குறுந்தொகை 199ஆம் பாடலில் வரலாற்றுப் பதிவாக்கியுள்ளார். **‘மழவர் பெருமகன், மாவண் ஓரி”** (நற்றிணை, 52) காரியால் கொல்லப்பட்டுக் கொல்லிமலை நாட்டினைச் சேரனுக்கு ஈந்து அவனது நட்பைப் பெற்றாக் குறிப்பினை அகநானூறு கீழ்வருமாறு தெரிவிக்கின்றது.

“முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி

செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில்

ஓரிக் கொன்று சேரலற் கீத்த

செவ்வேர்ப், பலவின் பயங்கெழு கொல்லி” (அகம். 209)

என்று வருதலால் உரைக்கப்படுகின்றது. பேரிசையுடன் முள்ளூர்கண் வந்து துவன்றிய ஆரியர்களை வெற்றிக் கொண்ட காரிக்கு இது எளிதான செயலாக அமைந்திடுகின்றது.

“பெறுவது இயையாது ஆயினும், உறுவது ஒன்று

உண்டுமன் வாழிய - நெஞ்சே - திண்தேர்க்

கைவண் ஓரி கானம் தீண்டி

எறிவளி கமழும் நெறிபடு கூந்தல்” (குறுந்தொகை, 199)

என்பதன் மூலம் திண்ணிய தேரும், வள்ளன்மை உடைய கையும் உடைய ஓரியின் கொல்லிமலைக் கானகத்தைத் தடவி வீசுகின்ற கோடைக்காற்று போன்று மணம் கமழும் நெறித்தத் தாழிருங் கூந்தல் உடையவள் தலைவி. தலைவன் உற்ற காம நோய்க்கு மருந்து அவளே. இப்பிறவியில் இவ்வுலகில் அவளை அடைவது கிட்டதாயினும் மறுபிறப்பில் அவளது நட்பு நிலைபெறுதல் வேண்டுமென்று நெஞ்சிற்குத் தலைவன் உரைத்திடுகின்றான்.

வல்வில் ஓரி

கொல்லிமலைக் கோமான் ஓரி. ஓரி பல பொருள்களில் ஊடுறுவிச் செல்லுமாறு அம்பெய்திடும் ஆற்றல் சான்றவன் ஆதலால் வல்வில் ஓரி என்றழைக்கப்படுகின்றான். இவன் குதிரைக்கும் ஓரி என்று பெயர். கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவன். இவன் ‘வல்வில் ஓரி கொல்லி குடவரை’, ‘ஓரி பல்பழப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி’, ‘கொல்லியாண்ட வல்வில் ஓரி’ என்றெல்லாம் போற்றப்படுதலால் கொல்லிமலையும் அதனைச் சார்ந்த நாடும் ஓரிக் கே உரியதாகும் என்பது பெறப்படும். மலையமான் திருமுடிக்காரியால் கொல்லப்பட்டவன். இதனை நற்றிணை ‘பழவிறல் ஓரிக் கொன்ற ஒரு பெருந்தெருவில் காரி புக்க நேரார் புலம்போல்’ (நற்றிணை, 320) என்று பதிவு செய்துள்ளது.

குறுந்தொகை 100ஆம் பாடலில் கபிலர் ஓரியின் கொல்லிமலையில் அமையப் பெற்ற கொல்லிப்பாவை போன்று தலைவி திகழ்வதாகவும், அவளது தோள்கள் தழுவுதற்கு அரிதானது என்றும் பாங்கற்கு உரைக்கின்றான்.

“காந்தள் அம் சிலம்பில் சிறுகுடி பசித்தென

கடுங்கண் வேழத்துக் கோடு கொடுத்து உண்ணும்

வல்வில் ஓரி கொல்லி குடவரைப்

பாவையின் மடவந்தனளே

மணத்தற்கு அரிய - பணைப் பெருந்தோளே” (குறுந்தொகை, 100)

என்று கொல்லிமலை மக்கள் பசிக்கும் போது வன்கண்மையுடைய யானைக் கொம்புகளை விற்று அதன் விலையால் பெறப்படும் உணவினை உண்டு வாழ்வர். இத்தகு வலிய வில்லையுடைய ஓரியின் கொல்லிமலையின் மேற்குப் பகுதியில் எழுதப்பட்ட பாவை போன்று காண்போரை வருத்தம் செய்திடுபவளாகத் தலைவி இருந்திருக்கின்றாள். கொல்லிமலையில் கடவுள் எழுதிய பாவை இருப்பதை அகநானூறும் சுட்டுவது ஒப்பிடத்தக்கதாகும்.

“கொல்லி கடவுள் எழுதிய பாவையின்

மடவதின் மாண்ட மாஅயோளே” (அகநானூறு, 62)

என்றரைப்பதன் மூலம் தலைவி பாவையின் மடவந்தனள் போன்று இருப்பதால், அவளது தோள் மணத்தற்கு அரியதாக அமைவதாகப் பரணரால் சுட்டப்படுகின்றது. தலைவி குடவரை சூர் மகள் அணங்காக இருப்பதால் தெய்வமகளிர் என்பதும் குறிக்கப்படுகின்றது.

உறையூர்

சோழர்களது வலிமை பொருந்திய நகரமாக விளங்கியது உறையூர். காவிரி பாயும் நதிக்கரையில் அமைந்திருப்பது. ‘அறம்துஞ்சும் உறந்தை’ என்று சங்க காலத்தில் அழைக்கப்பட்ட உறையூர் பொன்னி புனல் பெருக்கால் செந்நெல் விளைத்தும் செழுமைப் பெற்றது. காவிரி நதி பாய்ந்து செல்வதால் நுண்ணிய கருமணல் துகள்கள் நீர் நின்று வடிந்தாற் போன்று நீண்டு, வடிந்து நல்ல நெறிப்புடன், நல்ல மணமும், தன்மையும் உடையதாக தலைவியின் தேன்பால் கூந்தல் விளங்குகின்றது. இத்தகு வளங்கெழு வண்டல் மண் படிந்த நீர்த் துறையினை உடையது உறையூர். இயற்கைப் புணர்ச்சிகண் தலைவியின் கூந்தலாகிய மெல்லணையில் துயில்கின்றான் தலைவன். கூந்தல் பாயலைத் தலைவன் உறையூர் காவிரிநீர்துறையின் நுண்ணிய கருமணல் மணத்துடன் ஒப்பிடுகின்றான். இளங்கீரனார் என்னும் புலவர் படைத்தப் பாடல் இதுவாகும்.

“யான் நயந்து உறைவோள் தேம்பாய் கூந்தல்,

வளங்கெழு சோழர் உறந்தைப் பெருந்துறை

நுண்மணல் அறல் வார்ந்தன்ன,

நல்நெறியவ்வே, நறுந் தண்ணியவே” (குறுந்தொகை, 116)

என்று ஊற்றுணர்ச்சி இல்லாத கூந்தல் வழங்கும் இன்பமே இத்தகையது என்றால் அவளுடைய ஒன்னா (ஏனைய) உறுப்புகள் தரும் இன்பம் எத்துணை சிறப்புடையதாக இருக்குமென்று

தலைவனால் தலைவியின் மேனி நன்னலம் பாராட்டப்படுகின்றது. தலைவியின் பேரழகம், இன்பமும் சோழர்களின் உறந்தை காவிரி நீர்த் துறைக்கு ஒப்பிட்டு சிறப்பிக்கப்படுகின்றது.

தொகுப்புரை

குறுந்தொகையில் மருதத்திணையை அடுத்து குறிஞ்சித் திணையில் எட்டுப் பாடல்களில் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் பதிவாகி உள்ளன. நாலூர்க் கோசர்கள் எனப்படும் வடுகர்கள் பற்றிய பதிவுகளைப் பரணர் வரலாற்றுக் குறிப்புகளாகத் தந்திடுகின்றார். தங்கள் குலப் பெண்ணைக் கொன்ற நன்னனைச் சூழ்ச்சி செய்து கோசர்கள் கொன்ற குறிப்பும், கோசர்களை அன்னி மிளிலி குறும்பியன், திதியன் உதவியோடு அழித்த செயலினையும் பரணர் வரலாற்று உணர்வோடு பதிவாக்கி உள்ளார்.

மலையமான் திருமுடிக்காரி வல்வில் ஓரியைக் கொன்ற நிகழ்வும், அவனது முள்ளூர்க் காட்டின் சந்தன மரங்களின் மணம் தலைவனின் சந்தன மணம் கமழும் மார்பிற்கும், இயற்கையாகச் செண்பக மணம் கமழும் தலைவியின் மேனியில் முள்ளூர் காட்டின் சந்தன மணம் கமழ்கின்ற நிலையிலும் ஒப்பிடப்படுகின்றது. காரி வல்வில் ஓரியைக் கொன்றதைப் பரணர் எடுத்துரைக்கின்றார். வல்வில் ஓரியின் கொல்லிமலைக் கானகத்தைத் தழுவி வீசுகின்ற கோடைக் காற்றின் மணம் தலைவியின் கூந்தல் மணத்திற்கும் உவமையாக்கப்படுகின்றது.

வல்வில் ஓரி கொல்லி மலைக் கோமான். கொடை மடமும், படை மடமும் நிரம்பப் பெற்றவன். கொல்லிமலை மேற்குப் பகுதியில் கடவுளால் எழுதப் பெற்ற பாவையினைப் பெற்றவன். இத்தகு கொல்லிப்பாவையின் பேரழகு தலைவியின் எழில்நல மேனிக்குக் கபிலரால் ஒப்பிட்டு உவமிக்கப்படுகின்றது.

சோழர்களது வளமையும், வலிமையும் பொருந்திய ஊராக உறையூர் இருந்திடுகின்றது. காவிரி பாய்வதால் நீர்நிலைகள் நிரம்பப் பெற்ற ஊராகக் காட்சி தந்திடுகின்றது. சோழர்களது காவிரி நீர்த்துறையின் நுண்ணிய கருமணல் மணத்தோடு தலைவியின் மணம் வீசும் அறல் மருள் கருங்கூந்தலை இணைத்து இளங்கீரனார் போற்றி உரைத்திடுகின்றார்.

சான்றெண் விளக்கம்

1.தனிநாயகம் அடிகள், நில அமைப்பும் தமிழ்க் கவிதையும், பக்.84, 85.

பயன்பட்ட நூல்கள்

- 1.பசுபதி, ம.வே. – செம்மொழித் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்-10, பதிப்பு – 2010.
- 2.தனிநாயகம் அடிகள், (தமிழில் க. பூரணச்சந்திரன்), நில அமைப்பும் தமிழ்க் கவிதையும், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை-98, பதிப்பு – 2014.
- 3.தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக்குழு, தமிழ்நாட்டு வரலாறு, சங்க காலம் அரசியல், தமிழ்நாடு பாடநூல் மற்றும் கல்வியல் பணிகள் கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு 2022.

REFERENCES:

- 1.Pasupathi, M.V. – Classical Tamil Grammar Literature, Tamil University, Thanjavur-10, Edition – 2010.
- 2.Thaninayagam Adigal, (in Tamil by K. Pooranachandran), Land Structure and Tamil Poetry, New Century Book House, Chennai-98, Edition – 2014.
- 3.Tamil Nadu Historical Committee, Tamil Nadu History, Sangam Period Politics, Tamil Nadu Textbook and Educational Services Corporation, Chennai, Third Edition 2022.

Copyright (c) Author

Creative Commons License This work is licensed under a **Creative Commons Attribution 4.0 International License**.